

**ROSA
RIBAS**

ME

**NEVIDITELNÁ
SUPERHRDINKA**

**MISS
FIFTY**

motto

román

Neviditelná superhrdinka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Rosa Ribas
Neviditelná superhrdinka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

**ROSA
RIBAS**

**NEVIDITELNÁ
SUPERHRDINKA**

**MISS
FIFTY**

PRAHA 2018

Přeložila Petra Královcová

1. ČÁST

1. kapitola

Záhadný paprsek

„MUSÍM JÍT, ČEKÁ MĚ RADIO,“ řekla Marta Ferrerová kolegyni v práci.

„Nech mi zahrát písničku.“

„Bude to naposled.“

„Už? Blahopřeju! Oslavíš to?“

„Půjdeme s Josém Luisem na večeri.“

Marta Ferrerová vypnula počítač, vzala si bundu a vyšla z kanceláře. Sešla čtyři patra po schodišti. „Pohyb je zdravý, Marto. Snažte se hýbat, i kdyby vás to namáhalo.“ Vyšla z budovy finančního úřadu na Plaça del Dr. Letamendi. Motorka na ni čekala s předním kolem vychýleným, jako by si ve vlažném jarním slunci zdřímla. Probudila ji, když otevřela schránku a vytáhla přílbu. Nasadila si ji a zdvihla stroj. Už dva měsíce – od operace – to dělala levou rukou, ale pohyb ještě pořád nebyl zautomatizovaný. Nebylo to tak těžké jako začít

psát druhou rukou ani jako vyčistit si druhou rukou zuby, ale stejně se ještě musela soustředit na něco, co dřív dělala úplně mechanicky.

Ale i tak bylo důležité, že se mohla dál přemísťovat na motocyklu.

Teď, když se na barcelonský asfalt vyrojili cyklisté, vzrostla na cestách městem konkurence. Změnily se i vztahy v dopravě, protože automobilisté nesnášeli cyklisty ještě o kousek víc než motorkáře.

Nebylo to to jediné, co se změnilo od doby, kdy ve dvaceti začala jezdit na motorce. Když tenkrát kličkovala mezi auty, aby se dostala do první řady před semaforem, cítila v zádech zabodávající se pohledy řidičů a měla pocit, že ji někteří pouštějí stylem: Prosím, slečno, prosím, ačkoli to dělají jen proto, aby se jí podívali na zadek.

V posledních letech, upřímně řečeno, v posledních deseti letech, měla jiný pocit. Zatímco manévrovala motorkou mezi řadami stojících vozů, mužské a občas i ženské pohledy, které zachytila ve zpětném zrcátku, říkaly: Schválně, jestli ta baba spadne.

I přes dopravu a možná i nějakou tu zlou vůli jí trvalo jen patnáct minut, než se dostala na Vía Augusta.

Marta zaparkovala před budovou.

Pevným krokem vešla na radiologickou kliniku.

•

JE ZVLÁŠTNÍ, pomyslela si, že je nakonec snadnější zvyknout si na rutinu radioterapie než pohnout levou rukou s motorkou.

Třeba to bylo tím, že na radiologii nemohla, a ani nesměla dělat vůbec nic. Jejím úkolem bylo si lehnout, zvednout paže a zůstat v klidu, zatímco se kolem ní lékařský personál pohyboval s nutkavou přesností mravenců pečujících o královnu.

Jsem královnou bílých mravenců. Královnou na patnáct minut, které trvá ozařování, královnou těsně před abdikací.

„Poslední ozařování, Marto. Už je konec,“ řekla lékařka. „Budete nám chybět.“

Oplatila jí tu laskavou lež a řekla, že i oni jí.

„Doufám, že to oslavíte.“

„Manžel mě dnes pozval na večeři.“

Už je to uděláno, už je to hotovo..., zpívala si v duchu.

Poslední ze série ozařování, měsíc a půl, každý den. Předtím další tři měsíce chemoterapie a operace, při které jí vzali zbytek nádoru. Podařilo se zachovat část prsu a zůstala jí jizva.

Už je to uděláno, už je to hotovo.

Musela se ovládat, aby zůstala v klidu.

Zavřela oči. Přístroj začal svou obvyklou trasu vedenou značkami nakreslenými popisovačem přímo na tělo, jako řezačka na kůži. Odhadovala, že kůže, kterou přejížděl, by vystačila na malou peněženku. Řekla to Josému Luisovi a ten se, jak se dalo čekat, zatvářil zděšeně.

Najednou, i přes zavřená víčka, se jí zdálo, že zahlédla silný záblesk, nejdřív modrý a pak bílý. Otevřela oči, ale záře ji oslepila a neviděla nic než rozmazané obrysy. Potom ucítila vlnu tepla, která začala na pravé straně hrudi a šířila se do celého těla. Pálily ji prsty na rukou i nohou. Zasténala bolestí.

„Děje se něco, Marto?“

Lékařčin hlas přicházel z kabiny, ze které ovládala přístroje.

„Vy jste to neviděla?“

„A co?“

„Ten bílý paprsek.“

„Ne. Jste v pořádku? Můžeme pokračovat?“

Nevěděla, jestli je v pořádku, ale pokračovat mohla. Protože to bylo naposled. *Už je to uděláno, už je to hotovo...*

Když končily, zopakoval se stejný rozhovor a Marta se ujistila, že doktorka ten záblesk neviděla. Záhadný paprsek, jenž se jí neuhnízdil ve vlasech, jak se zpívá v tangu, ale v dlaních a chodidlech, které jí ještě teď pálily. Ale – jak jí řekli – všechno bylo v pořádku.

„Je po všem, Marto.“

Už je to uděláno, už je to hotovo. Chtěla jen pryč z kliniky.

Motorka na ni čekala. Už zase podřimovala, nebyla nejmladší. „Pojedeme domů, dnes to oslavíme.“ Nenasadila si rukavice a doufala, že jí cestou chlad uleví od té nepříjemné reakce.

•

KDYŽ PARKOVALA MOTORKU před domem, ještě pořád cítila silné horko v dlaních a chodidlech. Na zbytek pátku dostala volno – úspěšné ukončení série ozařování není každý den. Zbývalo ještě několik hodin, než půjdou na večeri oslavit tu mimořádnou událost představující návrat k normálu. Normál. To bylo to, po čem nejvíc toužila.

Normální například bylo jít nakoupit k Číňanovi kousek od doma. Rozhodla se na oslavu koupit pár věcí na zítřejší „normální“ večeri.

Vešla, pozdravila prodavače. Byl to Číňan, který stěží vykoktal pár slov lámanou španělštinou a katalánské „bon dia“ na pozdrav. Vydala se přímo k regálu s plechovkami s rajským protlakem. Zatímco si říkala, že je absurdní dívat se na datum spotřeby u něčeho, co chce použít za pár hodin, rozletěly se dveře a uslyšela křik: „Otevři pokladnu! Prachy!“

Vyšla zpoza regálu, po špičkách se přiblížila k místu, odkud vycházel hlas, a uviděla asi třicetiletého muže ohrožujícího prodavače obrovským nožem. Ten se roztřesenými rukama marně pokoušel otevřít pokladnu. Zastavila se tiše pár metrů od té scény, v ruce plechovku s rajčaty.

„Dělej, dědku! Ať je to ještě dneska!“

Z toho křiku prodavač ještě víc znervózněl a shodil stojan se žvýkačkami vedle pokladny. Sklonil se, že je sebere, ale lupič ho popadl za rameno.

„Klid! Pohneš se, a rozpáru ti břicho!“

Volnou rukou mu vlepil facku.

Rozhořčená Marta udělala krok kupředu a nohou zavadila o vyskládané krabice mléka. Útočník se otočil.

„Je v krámě ještě někdo?“

Namířil nůž jejím směrem a ukazovákem pohrozil starci před obličejem.

„Pani už není.“

Jak to, že není, když ji má přímo před sebou? Dívala se na starého muže, pak na toho chlápka, který šermoval nožem ve vzduchu.

„Co je do prdele tohle?“ vyhrknul s očima vytřeštěnými na ruku, ve které držela plechovku.

Marta sledovala jeho pohled a viděla, jak její ruka v tu chvíli zmizela. Stoupala pohledem tam, kde věděla, cítila, že má levou paži, ale neviděla ani tu. Ani nohy, stehna, pravou ruku. Všechno zmizelo, až na plechovku s pasírovanými rajčaty, která jako by se vznášela ve vzduchu.

„Co to je?“

Prodavač se celý příkrčil.

Lupič s nožem v ruce udělal krok k ní, s očima zabodnutými

do plechovky. Marta ničemu nerozuměla, potřebovala by čas, aby si to srovnala, ale reagovala. Pohnula plechovkou a lupič, jen kousek od ní, ji sledoval pohledem. Marta tedy napřáhla levou ruku a zdvihla plechovku nad hlavu. Útočnickův pohled ji hypnotizovaně sledoval. Postoupila o krok, a zatímco násilník zašilhal, aby zaostřil na přibližující se vznášející plechovku, pořádně ho s ní praštila do čela. Zúročila ten čas, kdy musela používat levou, a chlapík padl jako podřátý.

Chystala se odejít a promáčklou konzervu nechat na pultu, když prodavač, který se jí bez zjevného údivu díval zhruba do výše očí, řekl: „Plechovka–dárek.“

Vyšla a ruka se začala znovu objevovat, i když zatím byla průsvitná jako medúza. Naštěstí se dávalo do deště a Barceloňané, jako správní obyvatelé Středomoří, zděšeně utíkali s očima zabodnutýma do země, takže si nikdo nevšiml průsvitné ženy, která se kvapně běžela schovat do nějakého vchodu.

Zatímco stoupala tři patra k bytu, vrátila se jí viditelnost zcela. Zase tu byly nohy kráčející po schodech, pravá ruka na zábradlí, levá svírající plechovku. Znovu tu byla ona. Ale kde byla před pár minutami? Co se jí přihodilo v tom obchodě? Vážně se to stalo? Váha plechovky v ruce jí dokazovala, že ano.

Pořád ničemu nerozuměla, a právě proto se rozhodla, že to zatím nebude nikomu říkat. Ani nevěděla, jak by to udělala. Lidé nejsou připravení slyšet věty jako „Dnes jsem u Číňana u nás v ulici přestala být vidět“.

2. kapitola

Jsou támhle

INSPEKTOR JORDI GURRUCHAGA z katalánského regionálního policejního sboru Mossos d'Esquadra posunkem ukázal desátníkovi Manuelu Rouremu, aby – když už se směje – tak činil diskrétněji.

„To je vážně k pochcání, koukej, co má tady.“ Ukázal na hromadu sklenic s oříškovou pomazánkou Nocilla na regálu zdobeném kartonovou cedulkou DÍTĚ ROZBÍT, TÁTA PLATIT.

Roure se začal smát už ve chvíli, kdy uviděl „pomelanče“ mezi ovocem vyloženým na ulici, a pohyboval se po obchodě jako dítě dychtivě listující novým komiksem.

„Bývaly doby, kdy jediný Číňan, kterého jsme znali, byl Kwai Chang Caine,“ řekl Gurruchaga za bednou plnou sáčků s thajskými instantními nudlemi.

„Nebo Čínské divadlo Manolity Chen.“

„Proboha, Roure! Kolik že ti to je? Netvrď mi, že pamatuješ Divadlo Manolity Chen!“

Pokud prodavač rozuměl, o čem se chlapi baví, skrýval to za tím, čemu generace předcházející té Roureově říkala „záhadný orientální výraz doktora Fu Manchu“.

„Každá generace má svého Číňana,“ prohlásil Gurruchaga.

„Jestli to tak půjde dál, za chvíli budeme mít každý svého vlastního Číňana.“

Gurruchaga ignoroval jeho komentář a znovu se pokusil pochopit, co mu říkal majitel obchodu. Byl jediným svědkem, kterého momentálně měli, jelikož lupič byl pořád v bezvědomí. Podle všeho se na chvíli vzpamatoval v sanitce a jen několikrát zopakoval slovo „plechovka“. To, co tvrdil čínský prodavač, bylo ještě záhadnější, nesrozumitelné.

„Takže, co říkáte, že se stalo?“

„Plechovka. Sama. Hlava. Bum...“ vysvětlil a doprovázel slova složitou choreografií.

Roure pozoroval regál s plechovkami rajčat, a zatímco se smál pod vousy, jak poslouchal svědeckou výpověď, konstatoval, že v dokonalém uspořádání konzerv je díra. Tady musela původně být ta slavná plechovka– sama–hlava–bum.

Naopak Gurruchaga byl velmi vážný. Rukou opsal pomyslnou dráhu plechovka–sama až k bodu hlava–bum. Číňan přitakal: „Tak tak.“

Věřil mu.

Musel to být jeden z nich, neměl nic než tušení, ale bylo čím dál silnější, čím dál blíž myšlence. Ano, tohle byla práce jednoho z nich. Ale co dělal v tomhle čínském obchodě? Byla to snad náhoda? Možná znamení? Komu bylo určeno? Jemu? Pokud to bylo tak, mělo to znamení být o trochu jasnější – nechtěl být na stanici znovu za šaška. Dával si pozor, aby se nezmínil o své hypotéze. Třeba by mu útočník mohl pomoci potvrdit podezření.

Ano, byl to určitě jeden z nich. Existují. Věděl to.

•

JEN O DVA VCHODY VPRAVO od obchodu Marta Ferrerová přešla chodbou až před pokoj svého syna Roberta. Za dveřmi slyšela zvuky,

byl doma. Ani ho nepozdravila, došla k ložnici a zapadla do koupelny, aby mohla být sama. Posadila se na okraj vany a zkoumala plechovku, kterou nechala vedle kelímku s kartáčky na zuby. Hypnotizovala ji intenzivně červená barva rajčete na etiketě. To, co se stalo v obchodě, ji uvrhlo do velkého zmatku a v danou chvíli věřila, že příčina tkvěla v nádobce s rajčaty, kterou držela v ruce ve chvíli, kdy útočník vstoupil.

Možná by tak strávila celé odpoledne a pozorovala ji jako kouzelný objekt, kdyby Roberto nepřekročil jedno ze základních pravidel soužití v domácnosti a nevstoupil do ložnice rodičů. Přiblížil se ke dveřím jediného prostoru, kam se mohla ukrýt.

„Mami, jsi v pořádku?“

To, co slyšela, nebyl hlas ustaraného dítěte, ale hlas sedmadvacetiletého syna, který před dvěma lety dostudoval a už by se měl osamostatnit.

„Jak to šlo u doktora?“

Roberto ještě párkrát zabouchal na dveře.

Jestli ji Robertův hlas dráždil, bušení na dveře ji rozčílilo.

A vtom to uviděla, tedy spíš neviděla, protože její odraz zmizel ze zrcadla. I přes ten neuvěřitelný objev se Marta zahalila svým obvyklým klidem a odpověděla mu: „Všechno v pořádku, synku. Chci si jen dát sprchu, abych smyla značky.“

Zatímco mluvila, její odraz se vynořoval v zrcadle.

Roberto se vzdálil. Marta dál poslouchala, slyšela synovy kroky, to, jak zavřel dveře ložnice, přešel chodbou a otevřel a zavřel dveře svého pokoje. Pak zaznamenala, jak zakašlal, i zvuk kláves počítačové klávesnice. Dělíly je troje dveře a ona se nehnula z okraje vany. Ani neotočila hlavu, aby zaslechla zvuky, jen ušima. Vlastně ani množné

číslo nebylo namístě, protože Robertův pohyb sledovalo pouze levé ucho, jako když kočka špehuje myš za stěnou.

Nový objev ji neohromil tak jako zjištění, jak přirozeně to přijala. Musí to souviset s věkem, říká si. Už toho viděla hodně. Ale s takovým klidem?

Vzhledem k tomu, že byla vždy dost zdrženlivá, ze všeho nejdřív zkontrolovala své neobyčejné ucho.

Vsedě na okraji vany se vrátila k pozorování plechovky rajčat. Promáčknutí jí připomnělo scénu v obchodě. Drsný hlas útočnicka, strach starce. Znovu ucítila vztek stoupající až ze žaludku. Její obraz v zrcadle znovu zmizel. Polekala se. Neviditelná, průhledná, průsvitná, viditelná. Začínala rozumět. Ale potřebovala mít větší jistotu, a tak se rozhodla podniknout riskantní pokus a vzpomínat. Vzpomínat na něco, co si v posledních měsících zakázala – na svou reakci, když se dozvěděla diagnózu.

S maximální opatrností pootevřela – jen o půl otočky – stavidla zdržující tyhle vzpomínky v její mysli. Jen o půl otočky, ale vyhrnuly se se silou prvního okamžiku. Vztek, vedle kterého byla ostatní slova nicotná a který nepotřeboval přívlastky. Zdvihla pohled a v zrcadle nenašla svůj odraz – zmizely i její zaťaté pěsti a ztuhlá záda. Pochopila.

Pochopila, že to rozčilení ji činí neviditelnou a že to nijak nesusouvisí s plechovkou rajčat, která v tom okamžiku získala zpět svou přirozenou bezvýznamnost.

Vstala a vlezla do sprchy. Nesprchovala si celé tělo od doby, kdy začala s ozařováním. Voda klouzající po těle jí vždy pomáhala přemýšlet. Zatímco se ponořila do proudu teplé vody, došla ke třem závěrům.

První z nich byl, že to, co se jí dělo, zapříčinil paprsek. Druhý – že to zatím nikomu neřekne. A třetí byl ten, že úprava teploty vody

podle libosti není mezi jejími získanými schopnostmi – neříkala jim moc, natož supersily – takže musela otočit kohoutkem s teplou vodou rukou jako vždy.

•

V PŮL OSMÉ přišel domů José Luis s kyticí. Bylo by se mu líbilo koupit nějakou obrovskou, růže, spoustu růží, čtyřiapadesát růží, tolik, kolik jí bylo let. Ale Marta dávala přednost útlejším vazbám s velkými květy a takovou tou dekorativní zelení, kterou v květinářstvích už nějaký čas používají.

Když si všel bundu, udivilo ho, že Martinu neviděl na obvyklém místě. Zaklepal na Robertovy dveře.

„Máma se nevrátila?“

Roberto si sundal sluchátka a odpověděl, aniž odpoutal pohled od monitoru. „Sprchuje se.“

Samozřejmě. S ohledem na to, jak se těšila, až to bude moct udělat. To je dobré znamení. Šel jí říct, že už je doma.

Potom si v pracovně začal připravovat papíry na následující týden. Alespoň to nebude muset dělat o víkend a zbude jim víc času na sebe.

Pohroužený do četby jednoho rozhodnutí ani neslyšel, že vyšla z koupelny a zamířila do kuchyně. Jelikož neměl zbystřený sluch jako Marta, nevnímal poskakování náušnice, která jí právě spadla a zakutálela se pod ledničku. Proto, když José Luis vyšel z pracovny, zamířil vpravo směrem ke koupelně. Vstoupil a v oblacích páry si všiml podivného objektu. Vzal ho do ruky. Podvědomě sledoval levandulovou vůni své ženy, přešel ložnici, chodbu a vstoupil do kuchyně.

„Co tohle dělalo v koupelně?“

Mluvil ke skloněné Martě, ale díval se na plechovku rajčat v pravé ruce, takže neviděl, jak jeho žena třemi prsty zdvihla ledničku, aby vylovila ztracenou náušnici. Náraz spotřebiče, když se vrátil na zem, nebyl dost silný a José Luis ho přičítal sousedům nahoře.

„Ty děcka snad doma chodí v pohorkách.“

Než její muž sklouzl pohledem ze stropu, Marta už se narovнала.

„Koupila jsem to u Číňana,“ znělo její vysvětlení.

„U Číňana? Když jsem šel kolem, byla tam policie.“

Vyprávěl jí, co mu řekla sousedka. S ulehčením se usmála. Zdálo se, že nikdo nevěděl, co se skutečně stalo. Zloděje odvezla sanitka. Podívala se na promáčklou plechovku. Poté co zjistila, jak velkou má sílu, pochopila, proč se ten chlápek sesunul jako pytel brambor. Ještě že jsem ho nezabila, pomyslela si a řekla: „Tys mi přinesl květiny? Děkuju. Jsou nádherné.“

Otočila kohoutkem. Když plnila vázu, aby je dala do vody, ani ve snu by ji nenapadlo, že za pár dní ji budou cizí oči špehovat z kuchyňského odtoku.

•

JOSÉ LUIS vybral restauraci, ze které měli výhled na celé město. Dostali stůl u velkého okna. Hráli hru, kdo pozná jednotlivé ulice a budovy. Ale připadala mu trošku duchem nepřítomná.

„Na co myslíš?“

„Proč se nám děje to, co se děje?“

Byl připravený vykládat to jako přirozenou reakci na konec léčby. Mluvil s psycholožkou, přečetl všechno, co mu přišlo pod ruku, a znal všechna internetová fóra rodin a přátel nemocných rakovinou.

S Martou se naučil, že nejde o to odpovědět správně na její otázku, nepotřebovala přesnou odpověď, ale prostě odpověď, jakoukoli, která by ji dostala ze spirály, ve které vířily její myšlenky. Proto se uchýlil k otřepané frázi: „Neděje se nám to z žádné příčiny. A pokud musíš hledat nějaký smysl, pak ten, že nás to posiluje. Necítíš, jak tě posílilo, žes to překonala?“

Marta se musela skrýt za sklenkou, protože měla chuť se smát.

„Ano. Cítím se mnohem silnější.“

Její manžel se s úlevou usmál.

Připili si.

Třeba mě zítra tohle všechno přejde, řekla si, zatímco usrkla vína. A ačkoli se toužila vrátit do normálu, tahle myšlenka ji nepotěšila tolik, jak by očekávala.

Když dorazili domů, byla už díky vínu příjemně uvolněná. Cestou po schodišti kolem sousedčiných dveří si ale uvědomila nepříjemný pocit. Díky svému bystrému sluchu věděla, že je špehuje kukátkem. Nasměrovala ucho a zachytila škrabání řas té, která je pozorovala, o rámeček kolem čočky. To, že byla Yolanda Enjuto drbna, nebyla žádná novinka. Tak proč ji to tak zneklidnilo?

3. kapitola

Úhlavní nepřítelkyně

DALŠÍHO RÁNA SE NIC NEZMĚNILO, ale během dne se toho mělo změnit hodně.

První, čeho si všimla, bylo, že ji bolelo levé ucho. Víc než ucho jí bolelo za uchem. Měla namožené svaly.

No jistě. To, jak jsem jím hýbala, abych sledovala Roberta. Nic, co by nespravila trocha cviku.

Znovu ji překvapilo, jak přirozeně došla k tomuto závěru. Chvilí zůstala rozespalá v posteli, než vstal José Luis. V sobotu ráno chodíval běhat. Rutina. Normál.

Zatímco se česala a dívala se, jak pohybuje oběma ušima, napadlo ji, že tolik vytoužený normál se možná nikdy nevrátí.

Ani až nebude muset odpovídat místním na otázky o svém zdraví. Tohle měla na životě v Sants ráda, že tu pořád byly jednotlivé čtvrti, a tak všem ochotně odpovídala.

Toho rána jí pekařka věnovala pytlík mini croissantů, aby nabrala sílu. V lékárně jí pogratalovali k poslednímu ozařování. U zelináře ukojila zvědavost paní, která se jí ptala, proč má tak krátké vlasy.

„Sluší vám to, je to šik.“

„Zníte dobře, Marto. Plná energie,“ řekla jí prodejčiny ze Sdruzžení nevidomých.

„Kdybyste jen věděla jak.“

Doma zneviditelnila, když zjistila, že José Luis nedoplnil toaletní papír a – aby vyzkoušela svou sílu –, slisovala plechovku od tuňáka, kterého si Roberto dal do sendviče k večeři, na tloušťku mince. Vyžadovalo to jen malé úsilí, ale začala se olejem.

Byla hodně daleko od normálu, ačkoli normálnost předstírala jak kvůli ostatním, tak kvůli sobě samotné. Třeba jí každodenní činnosti pomohou přemýšlet. Nakoupit, vyřídít pochůzky, klábosit s lidmi... a promluvit si s Yolandou Enjuto. Kdo říká, že normálnost musí nutně být příjemná?

„Už je ti dobře, Marto?“

•

YOLANDA ENJUTO bude o pár let mladší než ona, bude jí něco málo přes padesát. Zнала ji celou dobu, co žili v tomhle bloku, to bude tak patnáct let. Yolanda každý rok přibrála nějaké to kilo a o kousek jí zesvětlaly vlasy.

Martě se tahle ženská nikdy nezamlouvala.

Když začala s léčbou rakoviny, pochopila proč. Byla to jedna z těch osob, které se vymezují stesky a stížnostmi. Došlo jí to, když pochopila, že za Yolandin nespokojený výraz ve chvíli, kdy se dozvěděla o její nemoci, nemůže lítost, ale to, že jí nemá čím trumfnout.

Yolanda, která proti nachlazení kontrovala počínající chřipkou nebo podezřením na zápal plic, která měla pojmenovaný problém a bolest pro každé ze svých čtyřiaadvaceti žeber, která se vychloubala tak, že stavěla na odiv nejvyšší hodnoty cholesterolu stejně jako cukru, která byla šťastná, když jí natažený sval umožnil strávit dva týdny o berlích, která se vrátila z nemocnice spokojená, že zatímco zelinářce pouze vyňali slepé střevo, jí vzali polovinu štítné žlázy.

Ona, vládkyně neduhů, musela sklonit hlavu, protože Marta přišla s rakovinou.

Z prahu svého bytu se na ni sousedka široce usmívala a protahovala slabiky se stejným očividným úsilím, s jakým napínala rty, aby docílila tónu a výrazu stejně falešného, jako byla radost, kterou předstíraně dávala najevo.

„Tak cooo, už je vááám doobře, Maaarto?“

Ta ženská se jí nelíbila, ale nepříjemný pocit, jehož si všimla, když se k ní přiblížila, byl příliš silný, než aby vycházel z pouhého osobního odporu. Bylo to chvění, které jako by vycházelo ze zátylku a šířilo se ve vlnách zadní části lebky.

Marta se sousedkou prohodila s mimořádným úsilím pár vět a ignorovala při tom, že má před sebou svou budoucí úhlavní nepřítelkyni. Už nechybělo moc.

•

JORDI GURRUCHAGA vstoupil do nemocničního pokoje, kde zatím měli na pozorování Rafaela Costu, neúspěšného lupiče z čínského obchodu. Byl v samostatném pokoji pod dohledem policisty. Costa byl nebezpečný živel s dlouhým seznamem ozbrojených přepadení a řadou odseděných trestů.

Byly to přesně tři týdny, co ho pustili z posledního pobytu v nápravném zařízení v Can Brians. Rozhodl se začít s něčím, co mu připadalo snadné, s čínským obchodem.

„To máte tak, když vylezete po dvou letech, jste trochu zrezivělej,“ řekl Gurruchagovi na vysvětlenou.

Inspektor nemohl odtrhnout pohled od fialové modřiny, která mu pokrývala čelo nad pravým okem. Dokonalý kruh okraje ple-

chovky, uvnitř s tmavším otiskem přesně vykreslujícím tvar jazýčku na otevírání.

„To ten Číňan?“ zeptal se a ukázal na modřinu.

„Jak by mi mohl ten děda dát takovou šlupku? Vždyť jsem byl K.O.“

„Kdo to tedy byl?“

„Přece vám přesně říkám, co jsem viděl. Ta plechovka mě sama sejmula. Nejdřív plavala ve vzduchu, pak se zvedla a nakonec jsem dostal. To jsem viděl. Podle mě ... ne, radši nebudu říkat, co si myslím, měl byste mě za cvoka.“

„Podle vás co?“

„Ne, neřeknu.“

To, co Gurruchaga dělal, nebylo správné, ale chtěl vědět, co si ten darebák myslí.

„Koukněte, Costo, bylo by pro vás dokonce lepší, kdyby vás měli za cvoka, protože s vaším bohatým rejstříkem a tou kudlou, kterou jste se oháněl, vám to pěkně spočítají.“

Costa si přejel dlaní čelo a sledoval při tom obrys podlitiny. Přiložil ukazovák na otisk jazýčku, zavřel oči a vzpomínal na přepadení.

„Podle mě měl ten Číňan telepatický schopnosti.“

„Telekinetické.“

„Inspektore, neopravujte mě, já nechodil na soukromý gymnázium.“

„Dobře. A nikdo další v obchodě nebyl?“

„Když jsem vešel, zdálo se mi, že je tam nějaká ženská, ale musela vyklouznout zadním vchodem.“

Policisté místo důkladně prozkoumali – nebyly tam další dveře a na oknech byly mříže.

„Jak ta žena vypadala?“

„Co já vím!“

„Kolik jí bylo?“

„No, tak čtyřicet, padesát nebo šedesát. Jak to mám asi vědět?“

Vypadala jako všechny ženský v tomhle věku.“

Neviditelná.

•

TAKÉ YOLANDA SI PŘI ROZHOVORU s Martou všimla něčeho zvláštního, ale nedokázala přesně určit, co cítí. Něco z její sousedky vyzařovalo. Asi budu citlivá na následky ozařování, řekla si zprvu s uspokojením z toho, co mohla považovat za nový zdroj stížností. Téměř okamžitě pocítila hořkost při pomýšlení, že příčinou byla Martina nemoc. Znovu ucítila v hrdle zášť a vzpomněla si, že musí jít koupit tabletky jodu, které užívala od operace štítné žlázy.

V lékárně horko těžko udržela předstíraný úsměv, když prodávka rozebírala, jak dobře Marta Ferrerová vypadá po tom všem, čím si prošla. Vyřídila pár dalších pochůzek. Zdálo se, že jednu po druhé prošla všechny zastávky, které ráno absolvovala její sousedka – od zelináře až po stánek Sdružení nevidomých. Všichni věděli, že jsou sousedky, a všichni cítili nutkání vychrlit na ni Martiny úspěchy.

Aby se zbavila bolesti žaludku, kterou jí působila čím dál horší nálada, vešla do baru a objednala si sendvič s chorizem a porci škvarků, které spláchla dvěma pivy. *Smutek v duši utěší potěšení těla*, četla na keramickém talířku zavěšeném za barem mezi dalšími dvěma, jedním s obrysy hory Montserrat a druhým, na kterém bylo napsáno: *Upomínka na skalní klášter*.

Ano, pane. Nic neutěší tak jako pořádný žvanec, řekla si. K čertu s dietou!

Jako obvykle jí euforie vydržela krátce, jen dokud nezahlédla svůj odraz v první výloze, kolem které prošla cestou domů.

Když vešla do bytu, pomyslela si, že kdyby se manžel vrátil domů na oběd, ucítil by z jejího dechu pivo a chorizo a následovala by debata o jejích nevydařených pokusech zhubnout.

Vzala si tabletku jodu a šla si do koupelny důkladně vyčistit zuby. Používala elektrický kartáček. Vzala ho, dala na něj trochu zubní pasty, a právě když si ho dávala do pusy, dal jí nevysvětlitelnou silnou ránu. Nevysvětlitelnou, protože přístroj ani nebyl připojený k síti, fungoval na baterie. Elektrický šok ji přiměl stisknout tubu tak silně, až pasta vytryskla jako fontána a zapatlala jí obličej. A tak Yolanda skončila na podlaze, v mdlobách, s obličejem pokrytým zubní pastou s fluorem.

Přišla k sobě o hodinu později. Pracně se zdvihla a podívala se do zrcadla. Umyla si obličej a zjistila, že ho má extrémně bílý. Umřela jsem, pomyslela si. Najednou její tvář získala jiný odstín, také bílý, ale se žlutavým nádechem. Barva strachu, řekla si. Pleť jí okamžitě lehce zrudla hrdostí, kterou v ní vyvolal vlastní přesný úsudek.

Znovu si opláchla obličej.

„Co se mi stalo?“ zeptala se nahlas a všimla si, že i její hlas zní podivně, jako by mluvila v bazénu. Oddálila dlaně od vody a znovu promluvila: „To je podivné!“

Její hlas zněl normálně.

Na čele ještě měla zbytek pasty.

„To je ale sajrajt!“ řekla a navlhčila si dlaně, aby se očistila.

Znovu zněla, jako by měla pusu plnou vody.

Několikrát to zopakovala. Když dala pod tekoucí vodu jen jednu ruku, slova jí vytékala z hrdla jako ústní voda, když kloktá. Když si namočila obě, unikala jako bubliny.

Pochopila, že proměna má co dělat s vodou. Ten záblesk inteligence proměnil její pleť z dosud nedůvěřivé žlutozelené na zářivě tyrkysovou, která přešla v zářivě oranžovou, když Yolanda náhle zjistila, že se barva její kůže mění v závislosti na duševním rozpoložení.

Nemohla se příliš zdržovat hraním s tímhle objevem, protože ji to čím dál víc táhlo k vaně. Zula si boty a přiblížila se. Pohledem bloumala po kachličkách, splihlé sprchové hadici, po bílém smaltovaném povrchu. Zničehonic ucítila nutkání se svléknout. Rychlými pohyby se zbavila oblečení a nechala ho ležet pohozené na podlaze. Nahá si stoupla na okraj vany a skočila do ní. Dřív než se konečky prstů nohou dotkly odtoku, zkapalněla.

Protekla každou trubkou v bytě. Párkrát se ztratila, ale za chvíli se znovu vynořila z kohoutku umyvadla. Ač byla zhnusená všemi těmi vlasy a dalšími organickými zbytky, které táhla s sebou, cítila se dobře. Zaznamenala cosi, co u ní bylo tak nezvyklé, že to skoro nepoznala – uspokojení. Byla sama se sebou spokojená.

Po zbytek dne se věnovala tomu, že se různými způsoby zkapalňovala v obývacím pokoji – jako louže, jako déšť, jako vodní clona, jako pramínek (tenhle způsob zavrhla kvůli riziku, že ji někdo vypije), jako velkolepý vodotrysk nebo skromný kastilský potůček. Vzpomněla si na ohranou písničku ze školy o skupenstvích vody, kapalném, pevném a plynném, a řekla si, že by je taky mohla vyzkoušet.

„Nejdřív pevné.“ Ale ukázalo se, že mrazák chladničky je příliš malý na takový pokus, což ji přimělo velice litovat své výrazně spořivé povahy, kvůli které se rozhodla pro tento model, jakož i sendviče a škvarků, kterým nespravedlivě přičítala bezprostřední zvětšení svého objemu. Plynné skupenství jí trochu nahánělo strach, takže